

Krótki Zbiór Zasad Życia Chrześcijańskiego ułożony przez Kardynała Merciera.

Drodzy Bracia!

Najważniejszą dla każdego z nas rzeczą jest zbawienie duszy. Pragnęlibyśmy nie umierać nigdy, umrzeć wszakże musimy. Pomrzecie, Bracia, wszyscy, a nikt Wam powiedzieć nie może, kiedy ta chwila nastąpi - za lat 10 czy 20. Jutro lub może nawet i dzisiaj. Jedyną rzeczą niewątpliwą jest to, że nastąpi dzień, w którym każdy z nas przejdzie z czasu do wieczności.

Co się wówczas z nami stanie? Czy będziemy się wiecznie radować, czy też wiecznie cierpieć? Wobec tego zagadnienia wszystkie inne bledną i nikną. Rozwiązanie go od Was samych zależy. Przyszłość wieczna spoczywa w Waszych rękach. Boski Zbawiciel ostrzegwał nas o tym: "Nadchodzi bowiem godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Jego: a ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia; ci, którzy pełnili złe czyny - na zmartwychwstanie potępienia" (J 5, 28.29). Potrzeba więc, Bracia, przypominać sobie od czasu do czasu, w co mamy wierzyć, co mamy czynić, aby zbawić dusze nasze, oraz jakich używać środków do osiągnięcia zbawienia.

W co mamy wierzyć, aby się zbawić?

Obowiązkiem każdego chrześcijanina jest wierzyć we wszystkie prawdy, które Bóg świata objawił. Są one zawarte w Piśmie świętym i Tradycji. Podaje zaś je do wierzenia wiernym z nakazu Bożego Kościół rzymskokatolicki. Pismo święte zawiera Słowo Boże spisane przez autorów Ksiąg świętych pod bezpośrednim natchnieniem Ducha Św. Księgi te, zależnie od tego, czy powstały przed czy po Chrystusie, nazywają się Księgami Starego, lub Nowego Testamentu.

Oprócz Pisma św. Objawienie zawiera się jeszcze w Tradycji. Wyraz ten oznacza tak czynność przekazywania jakiejś nauki, jak i samą przekazywaną naukę. W swej treści Tradycja jest tą częścią Słowa Bożego, które początkowo było głoszone przez Chrystusa Pana i Apostołów ustnie, a następnie w łonie Kościoła katolickiego jest i będzie podawane pokoleniom chrześcijańskim aż do końca świata. Wyrokowanie o tym, które prawdy są przez Boga objawione, lub jakie jest ich znaczenie, nie należy do wiernych. Pan nasz Jezus Chrystus w szczególnej trosce o należyte zachowanie i tłumaczenie skarbu wiary zawartego w Piśmie św. i Tradycji, ustanowił społeczność o charakterze publicznym, zwaną Kościołem i nałożył na nią obowiązek strzeżenia i nieomylnego nauczania prawd objawionych. Ciało nauczające w tej społeczności tworzą następcy Apostołów, Biskupi, na czele z Ojcem świętym, czyli Papieżem, który jest następcą Księcia Apostołów, świętego Piotra. Wierni zaś, wcieleni do Kościoła przez Chrzest, pod karą grzechu ciężkiego i wiecznego potępienia, mają obowiązek przyjmować naukę, którą im podają do wierzenia Papież i Biskupi. Dzięki tej szczególnej opiece, którą Bóg zapewnił Swemu Kościołowi, nauka objawiona jest od czasów apostoelskich wszędzie ta sama, oraz stanowi zasadnicze źródło świętości w społeczeństwie chrześcijańskim. Przebiegnijcie, Bracia moi, świat cały, a z jedności Kościoła rzymskokatolickiego, z jego powszechności, apostołskości i świętości przekonacie się dziś i rozpoznać będziecie mogli zawsze, że on jest prawdziwym Kościołem, założonym przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Łatwo go odróżnicie od niezliczonych sekt, które herezja i schizma oderwały od pierwotnego pnia społeczności chrześcijańskiej. Samo już dwudziestowiekowe istnienie Kościoła pomimo krwawych prześladowań, mimo herezji i schizmy rozdzierających jego jedność, mimo upadku własnych dzieci, a niekiedy i słabości zwierzchników, jest wystarczającym dowodem boskości jego pochodzenia. Pokolenia mijają, instytucje się

starzeją i ulegają zmianom, stowarzyszenia się rozpraszają, sekty upadają, miasta, królestwa, cesarstwa się walą, dynastie wygasają, narody i rasy giną, albo zlewają się ze sobą, jeden tylko Kościół Rzymski, zawsze ten sam, kroczy zwycięsko poprzez wieki. Na początku tej nauki postawiliśmy sobie pytanie w co mamy wierzyć. Główne zasady naszej Wiary streszcza Skład Apostolski. Odmówmy go wspólnie głośno i wyraźnie:

SKŁAD APOSTOLSKI.

Wierzę w Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi;

i w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, Który się począł z Ducha świętego, narodził się z Maryi Panny;

umęczon pod Poncjuszem Pilatem, ukrzyżowan, umarł i pogrzebion; zstąpił do piekieł, trzeciego dnia zmartwychwstał;

wstąpił na niebiosa, siedzi na prawicy Boga Ojca wszechmogącego;

stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych.

Wierzę w Ducha świętego;

święty Kościół powszechny, świętych obcowanie; grzechów odpuszczenie; ciała zmartwychwstanie; żywot wieczny. Amen.

Gdy jakaś prawda zawarta w Objawieniu zostanie jako taka z biegiem czasu przez Kościół określona, przyjmuje nazwę dogmatu. Kto zaprzecza któregokolwiek dogmatu, staje się heretykiem.

I tak dnia 8 grudnia 1854 roku Kościół ogłosił jako dogmat Niepokalane Poczęcie N. M. P., a w roku 1870, na Soborze Watykańskim, nieomylność Papieża. Uczynimy wyznanie tych dwóch dogmatów.

Wierzę, iż przez szczególną łaskę, udzieloną jedynie Najświętszej Maryi Pannie, Bóg zachował Ją od zmyy grzechu pierworodnego od samej chwili poczęcia w łonie Jej matki, św. Anny. Poczęcie więc Jej było niepokalane. Wierzę, że gdy Papież zwraca się do Kościoła jako najwyższy jego nauczyciel i orzeka, że jakaś prawda jest przez Boga objawiona, nie może się w takim wyroku pomylić, czyli że jest wtedy nieomylny.

Jak mamy postępować, aby się zbawić?

Nie wystarcza człowiekowi poznać prawdę. Trzeba ponadto według tej prawdy żyć. Podstawowym prawem życia chrześcijańskiego jest miłość, obowiązek kochania Boga ponad wszystko, a bliźniego z miłości dla Boga jak siebie samego. Miłość to największe przykazanie, naucza Chrystus. W niej zawiera się całe Prawo (Rz 13, 8.10). A miłość prawdziwa to nie słowa, ani bezpłodne uczucia - ona się przejawia w czynach. Kochać Boga, to poddawać swoją wolę woli Bożej i Mu służyć. Wola Boża objawia się sposobem przyrodzonym w głosie sumienia, które uczy człowieka odróżniać dobro od zła, obowiązek od grzechu. Toteż człowiek winien zawsze być posłuszny głosowi sumienia. Przyrodzone prawo uczciwości wyryte w sumieniu potwierdziło i wyjaśniło Objawienie Boże, a Kościół święty uzupełnił je przez dodanie przepisów pozytywnych. Jedne i drugie zawarte są w

krótkości w dziesięciu przykazaniach Boskich i Pięciu Kościelnych, które teraz wspólnie odmówimy.

DZIESIĘĆ PRZYKAZAŃ BOSKICH.

- 1. Nie będziesz miał Bogów cudzych przede mną.*
- 2. Nie będziesz brał Imienia Pana Boga twego nadaremno.*
- 3. Pamiętaj abyś dzień Święty święcił.*
- 4. Czcij ojca swego i matkę swoją.*
- 5. Nie zabijaj.*
- 6. Nie cudzołóż.*
- 7. Nie kradnij.*
- 8. Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu twemu.*
- 9. Nie pożądaj żony bliźniego twego.*
- 10. Ani domu ani roli, ani wołu, ani osła, ani sługi, ani służebnicy, ani żadnej rzeczy, która jego jest*

To znaczy, że będziesz czcić prawdziwego Boga i tylko Jemu służyć. Imienia Bożego nie będziesz beczceścić bluźnierstwem lub krzywoprzysięstwem. Dni świąteczne będziesz należycie zachowywał przez wierną służbę Bogu. Czcij ojca i matkę, abyś był długowieczny na ziemi. Nie zabijaj ani ciała, ani w duszy przez dawanie zgorszenia. Nie będziesz popełniać czynów nieczystych. Nie weźmiesz rzeczy cudzej, ani nie będziesz jej u siebie nieprawnie przechowywać. Nie będziesz mówił źle o bliźnim twoim, choćby to prawda była, ani się dopuścisz kłamstwa. Będziesz wystrzegać się nieczystych myśli i pragnień. Nie będziesz wreszcie pożądał nieprawnie cudzej własności.

PIĘĆ PRZYKAZAŃ KOŚCIELNYCH.

- 1. Ustanowione przez Kościół Boży dni święte święcić.*
- 2. Mszy świętej w niedziele i święta nabożnie słuchać.*
- 3. Wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych i posty w dni nakazane zachowywać.*
- 4. Przynajmniej raz w rok spowiadać się i około Wielkanocy Komunię św. przyjmować.*
- 5. W czasach zakazanych wesel i zabaw hucznych nie sprawiać.*

Niemożliwą jest rzeczą miłować Boga, Dobro Najwyższe i nieskończone, ponad wszystkie stworzenia, bez wykazania się przed Nim miłością naszą do ludzi, tak bliźnich naszych, jak i nas samych. Rozróżniamy stąd trzy kierunki w praktyce miłości według tego, czy się ona odnosi do Boga w Nim Samym, czy do bliźnich, czy też wreszcie do nas samych.

1. Zjednoczenie bezpośrednie duszy z Bogiem dokonuje się przez cnoty "teologiczne". Są one tak nazwane dlatego, że się odnoszą bezpośrednio do Boga. Cnoty te są następujące: Wiara, przez którą wierzymy mocno w to wszystko, co Bóg objawił i przez Kościół Święty do wierzenia podaje; Nadzieja, przez którą spodziewamy się ziszczenia obietnic Bożych, i Miłość, która nas łączy z Bogiem wszystkimi władzami naszej duszy. Gdy powtórnie zwraca się do Boga dusza, która miała nieszczęście Go obrazić, wyraża ona wówczas miłość swoją żalem za popełniony grzech z postanowieniem nie grzeszenia więcej. Tak wyrażona miłość zwie się aktem skruchy.
2. Praktyka chrześcijańskiej miłości braterskiej jest streszczona w tych dwóch dobrze znanych zasadach: "Nie czyn drugiemu tego, co tobie niemiło." - "Czyn tak bliźniemu, jakbyś chciał, by on tobie czynił."

3. Kochać siebie dla siebie to egoizm. Rozsądna i chrześcijańska miłość samego siebie nakazuje walkę z namiętnościami, którymi są głównie według słów św. Jana Apostoła: "pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha tego życia" (1J 2, 16), czyli zmysłowość, skąpstwo i pycha. Musimy koniecznie i bezustannie walczyć ze złymi skłonnościami, jeżeli chcemy, by nastąpiło w nas panowanie miłości. Bądźmy umiarkowani, to znaczy wstrzemięźliwi i czyści, miłujmy pracę fizyczną lub umysłową, bądźmy hojni i chętnie dawajmy. Brzydźmy się pijaństwem, nieczystością, grzeszną rozrywką, bezpłodnym marnotrawstwem i lenistwem, chciwym wyzyskiwaniem pracy innych. Bądźmy natomiast pokorni i poddajmy dusze nasze Bogu nie zazdroszcząc bliźnim ich powodzenia. Dobrze zrozumiana miłość samego siebie łączy się ściśle z miłością Boga i bliźniego. Oprócz ogólnego prawa miłości, któremu podlegają wszyscy, a które streszczone jest w Przykazaniach Boskich i Kościelnych, są jeszcze obowiązki poszczególne, wynikające ze stanowiska, jakie człowiek zajmuje w społeczeństwie, czyli tak zwane obowiązki stanu.

Kolebką społeczeństwa jest rodzina. Jedyne małżeństwo jest prawym źródłem życia ludzkiego. Celem małżeństwa nie jest zaspokojenie własnych żądz, lecz nierozdzielne połączenie dusz i ciał dwojga małżonków, którzy zobowiązali się dążyć wspólnymi siłami do udoskonalenia moralnego i założenia rodziny chrześcijańskiej. Nie wolno im, pod karą grzechu śmiertelnego, sprzeciwiać się prawu, które Bóg ustanowił dla zapewnienia rozwoju życia na ziemi. Małżonkowie winni sobie wierność, miłość i pomoc wzajemną. Żona ma być poddana mężowi. - Jest wszakże jego towarzyszką, nie zaś służką. Rodzice mają kochać swe dzieci i wychowywać je po chrześcijańsku. Obowiązkiem dzieci jest szanować rodziców, słuchać ich i pomagać im w potrzebie z prawdziwą miłością dziecięcą. Stosunek między pracodawcami a robotnikami powinien się opierać z jednej strony na sprawiedliwości, uczciwości i życzliwości - z drugiej na szacunku, wierności i pracowitości. Między władzą świecką a obywatelami kraju powinny panować z jednej strony sprawiedliwość i miłość, oraz poszanowanie prawa Bożego, z drugiej - posłuszeństwo i przywiązanie, wypływające z miłości ojczyzny. Duchowieństwo ma obowiązek nauczać wiernych i z należytą gorliwością starać się o zbawienie ich duszy. Wierni zaś winni kapłanom szacunek, posłuszeństwo i miłość.

Dobry chrześcijanin musi być dobrym parafianinem, to znaczy ma brać czynny udział w nabożeństwach kościelnych swej parafii, w jej działalności, przejmować się losem jej członków na wzór dobrego obywatela, którego żywo obchodzą sprawy jego kraju. Każdy chrześcijanin przez swą parafię z proboszczem na czele łączy się z diecezją i Biskupem, a przez Biskupa z najwyższym Pasterzem i całym zespołem Świętych Kościoła powszechnego. Na zakończenie tej drugiej części nauki, odmówmy wspólnie stojąc akty wiary, nadziei, miłości i skruchy.

AKT WIARY.

O Boże mój, wierzę mocno we wszystko, coś nam objawił i przez Kościół święty do wierzenia podał, ponieważ Ty sam jesteś Najwyższą i Nieomylną Prawdą. W tej Wierze chcę żyć i umierać.

AKT NADZIEL.

O Boże mój, mam niewzruszoną nadzieję że przez zasługi Pana naszego, Jezusa Chrystusa, dasz mi żywot wieczny i udzielisz środków do zbawienia potrzebnych, ponieważ jesteś nieskończenie dobry, wszechmocny i wierny w obietnicach swoich. W tej nadziei chcę żyć i umierać.

AKT MIŁOŚCI.

O Boże mój, kocham Cię nade wszystko, z całego serca, z całej duszy i ze wszystkich sił moich, ponieważ jesteś nieskończenie dobry i nieskończenie kochania godny, a dla miłości Twojej kocham bliźniego mego, jak siebie samego. W tej miłości chcę żyć i umierać.

AKT SKRUCHY.

O Boże mój, żałuję z całej duszy, że obraziłem Twój Majestat nieskończony i Twą dobroć nieograniczoną. Brzydzę się niemi grzechami z miłości dla Ciebie, mocno postanawiam sobie wypowiadać się i poprawić się z nich, i wolę raczej umrzeć, niż Ciebie jeszcze raz obrazić.

Środki prowadzące do zbawienia.

Człowiek powinien wierzyć w prawdziwość Objawienia Bożego, powinien miłość wprowadzać w czyn, oraz wypełniać Przykazania Boże i Kościelne. Powinien, ale czy może? Czy posiada odpowiednie środki ku temu? Sam z siebie człowiek nic dobrego zdziałać nie może. Spodobało się jednak Boskiej Opatrzności użyć człowiekowi takiego środka zbawienia, którego człowiek sposobem przyrodzonym otrzymać nie może i który dlatego słusznie nazywa się nadprzyrodzonym. Jest nim łaska uświęcająca. Na czym właściwie polega łaska uświęcająca, czyli ten dar Boży, który czyni duszę świętą? Łaska uświęcająca nie tylko gładzi grzech pierworodny i grzechy uczynkowe, lecz i odradza człowieka wewnątrz, udzielając duszy życia Bożego, które ją przenika, zrasta się z nią i podnosi do stanu nadprzyrodzonego. Przez łaskę uświęcającą człowiek staje się godny miłości Bożej i dziedzicem wiecznej chwały. Bez łaski uświęcającej człowiek może w pewnej mierze czynić dobrze, ale jest całkowicie niezdolny do czynu zasługującego na wieczną zapłatę. Bóg daje duszy łaskę uświęcającą za pomocą znaków widzialnych, przez siebie ustanowionych, które się nazywają Sakramentami. Przez nie łaska uświęcająca albo po raz pierwszy wchodzi do duszy, albo już tam istniejąca pomnaża się, albo wreszcie przez grzech utracona, powraca. Sakramentów jest siedem: Chrzest, Bierzmowanie, Ciało i Krew Pańska, Pokuta, Ostatnie namaszczenie Olejem świętym, Kapłaństwo i Małżeństwo. Chrzest udziela duszy łaski uświęcającej, która gładzi wszystkie grzechy oraz karę za nie, czyni nas dziećmi Bożymi i Kościoła. Zapoczątkowuje w duszy życie nadprzyrodzone, które tu na ziemi rozwija się przez wykonywanie aktów wiary, nadziei, miłości oraz innych cnót, a w niebie dosięga pełni rozwoju w posiadaniu bezpośrednim i wiecznym Boga. Bierzmowanie utwierdza i udoskonala życie Boże w nas. Eucharystia zasila je i wzmacnia. Pokuta je przywraca i odnawia, gdy utracimy je przez grzech śmiertelny. Ostatnie namaszczenie podtrzymuje życie Boże w nas w ciężkiej chwili konania. Kapłaństwo udziela godności szafarzy Sakramentów i krzewieli życia nadprzyrodzonego. Małżeństwo na koniec jest Sakramentem, przez który małżonkowie otrzymują łaskę pomocy we wspólnym życiu i w chrześcijańskim wychowaniu swych dzieci. Miłosierdzie Boże jest względem nas tak wielkie, że Sakramenty sprowadzają do duszy łaskę niezależnie od usposobienia lub ułomności udzielającego. Nigdy, Drodzy Bracia, nie potrafimy odwdziżyć się Bogu za to, że bez żadnej zasługi z naszej strony i pomimo win

naszych raczył nas obdarzyć łaską uświęcającą. Nigdy też nie będziemy dość ostrożni w unikaniu grzechu śmiertelnego, przez który tracimy ten skarb największy. Są jeszcze dwa inne środki zbawienia, których skuteczność zależy od przymiotów osobistych osoby je stosującej: modlitwa i pełnienie dobrych uczynków. Modlitwa jest środkiem najpowszechniejszym, dostępnym zawsze dla wszystkich. Przez nią każdy otrzymać może od Boskiej Opatrzności dobra przyrodzone i nadprzyrodzone, w szczególności zaś łaskę owocnego przystępowania do Sakramentów. Boski Zbawiciel powiedział: "Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam. Albowiem każdy, kto prosi, otrzymuje; kto szuka, znajduje; a kołaczącemu otworzą" (Mt 7, 7.8). Dobre uczynki ściągają na nas od Boga nowe łaski i umacniają w Jego Miłości, a modlitwa ułatwia nam ich dokonywanie. Zaznaczyć tu trzeba, że każda, najpospolitsza nawet czynność może się stać czynem zasługującym na zapłatę wieczną. Modlitwa powinna mieć na celu oddanie Bogu chwały, podziękowanie Mu za udzielone dobrodziejstwa i przeproszenie za popełnione grzechy. Powinniśmy się też modlić o pomoc Bożą dla siebie i innych. Najdoskonalszą modlitwą jest Modlitwa Pańska czyli Ojcze Nasz, której nauczył nas Sam Chrystus.

MODLITWA PAŃSKA.

*Ojcze nasz, któryś jest w niebieszech, święć się Imię Twoje;
przyjdź królestwo Twoje;
bądź wola Twoja jako w niebie tak i na ziemi;
chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj i odpuść nam nasze winy, jako i my
odpuszczamy naszym winowajcom;
i nie wódź nas na pokuszenie; ale nas zbaw ode złego. Amen.*

POZDROWIENIE ANIELSKIE.

*Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą,
błogosławionaś Ty między niewiastami,
i błogosławiony owoc żywota Twego, Jezus.
święta Maryjo, Matko Boża,
módl się za nami grzesznymi,
teraz i w godzinę śmierci naszej. Amen.*

Do tej pory wyłożyliśmy wam, Bracia, prawdy, w które wierzyć należy i obowiązki jakie mamy wypełniać. Ukazaliśmy wam środki wiodące do świętości i zbawienia. Sądzimy, że nie będzie bez korzyści dorzucenie kilku krótkich objaśnień o każdym z Sakramentów.

SAKRAMENTY ŚWIĘTE.

Powinniście wiedzieć, w jaki sposób udziela się Chrztu świętego, gdyż każdy z nas może być powołany do udzielenia tego Sakramentu. Chrzcą się wodą naturalną, którą wlewa się głowę dziecka, wymawiając jednocześnie dobitnie słowa: "Ja ciebie chrzczę w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego." Sakrament pokuty gładzi grzechy po Chrzcie popełnione, o ile je penitent szczerze i sumiennie wyzna, żałuje za nie, czyli boleje nad tym, że obraził nimi Boga i ma postanowienie poprawy, czyli nie chce popełniać ich więcej. Ostatnie Oleje św. są środkiem nadprzyrodzonym, który leczy duszę, a niekiedy przywraca nawet zdrowie ciała, o ile to jest z korzyścią duchową dla chorego. Nie należy więc czekać do ostatniej chwili, by przyjąć ten Sakrament. Obowiązkiem krewnych, lekarza, przyjaciół lub sąsiadów jest zatroszczyć się o to, by chory przyjął Wiatyk i Ostatnie Oleje Św. w stanie przytomności, aby przez swą wiarę i pobożność mógł odnieść więcej korzyści z tych Sakramentów. Małżeństwo zostało podniesione przez Chrystusa Pana do godności Sakramentu. Aby było ważne musi być zawarte wobec proboszcza danej parafii, lub upoważnionego przezeń kapłana i dwu

świadków. Małżeństwo przestaje istnieć tylko wtedy, gdy jedno z małżonków umiera. - Za życia obu żadne z nich nie może wejść w nowy ważny związek małżeński. Kościół gani małżeństwa mieszane, gdy jedno z małżonków nie należy do Kościoła katolickiego. Bardziej jeszcze pożałowania godną jest rzeczą zawieranie małżeństwa z osobą zupełnie niewierzącą.

Zakończenie.

Nauka ta, Bracia ukochani, przyszła nam od Pana naszego, Jezusa Chrystusa, i powinna nas doprowadzić do Niego. Prawdy, w które mamy wierzyć by się zbawić, zostały przez Niego objawione i podane nam przez Kościół. Przykazania, które powinniśmy wypełniać, pochodzą również od Chrystusa, a prawo miłości, które je streszcza, było przez Niego ogłoszone. Łaska, która umożliwia i ułatwia nam miłość Boga i bliźniego, jest owocem Odkupienia, dokonanego przez Chrystusa Pana. Sakramenty św. są również Jego dziełem. Modlitwa nasza jest owocna jedynie za Jego pośrednictwem i dlatego prawie wszystkie modlitwy Kościoła kończą się tymi słowami zwróconymi do Boga Ojca: "Przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa Syna Twojego, który Bogiem będąc, z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Św., przez wszystkie wieki wieków. Amen." Tak, Jezus Chrystus żyje i króluje w niebie i wstawia się bezustannie za nami. Żyje i króluje w duszach naszych tak długo, dopóki nie zgrzeszymy śmiertelnie. Żyje przez łaskę uświęcającą i króluje miłością. Żyje i króluje w Eucharystii. Wskutek konsekracji przez słowa kapłana jest rzeczywiście obecny na ołtarzu z duszą i ciałem, człowieczeństwem i Bóstwem, pod widzialnymi postaciami chleba i wina. Ponawia wówczas w sposób niekrwawy krwawą Ofiarę na Krzyżu, którą podjął dla zbawienia ludzkości.

Daje się nam w Komunii św., by rozwijać w nas życie Boże. Przebywa pośród nas w swoich kościołach i posila umierających jako Wiatyk. Nie zapominajcie, Bracia, że powinniście uczęszczać w każdą niedzielę i we wszystkie święta uroczyste na Mszę św. Jeśli to możliwe bądźcie na Sumie, którą wówczas wasz proboszcz za was odprawia dla pożytku waszych dusz i pomyślności waszych rodzin. Jeśli wam obowiązki na to pozwalają, słuchajcie Mszy św. i w dni powszednie, a przynajmniej posyłajcie do kościoła wasze dzieci. Jesteście też obowiązani pod karą grzechu śmiertelnego przystępować godnie do Komunii św. przynajmniej raz w rok w okresie Wielkanocnym. Przepis ten obowiązuje każdego wiernego, który doszedł do używania rozumu, to jest mniej więcej od siódmego roku życia. Jednak to za mało komunikować zaledwie raz na rok. Boski nasz Zbawiciel i Kościół św. pragną, byśmy przystępowali do Stołu Pańskiego jak najczęściej, nawet codziennie. Do codziennego komunikowania wystarcza stan łaski i dobra intencja. Gdybyście znali dar Boży! Gdybyście wiedzieli kto was zaprasza do swego ołtarza, do swego stołu, do swego przybytku - z jakąż gorliwością spieszylibyście do niego, z jakąż radością obdarzałby pokojem wasze dusze, jednoczył wasze rodziny i ubogacał was skarbami żywota wiecznego! Na zakończenie, Bracia, chwalmy Boga naszego, Boskiego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, powtarzając wraz z Apostołem św. Judą: "Temu zaś, który może was ustrzec od upadku i stawić nienagannymi i rozradowanymi wobec swej chwały, jedynemu Bogu, Zbawcy naszemu przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, chwała, majestat, moc i władza przed wszystkimi wiekami i teraz, i na wszystkie wieki! Amen" (Jud 1, 24.25).